

nantsministeriet ikke har troet ved det nye Lovudkast at kunne renoncere paa den Afgang til at udstede Creditbeviser, hvorved man kan anticipere Krigsskatten, hvilken Afgang ligeledes var ydet Regjeringen ved Frd. af 5te Juni 1848. Motiverne indeholde imidlertid en Antydning af, at Finantsministeriet forhaabentlig ikke vil behøve en saadan Fuldmagt, om den maatte blive Regjeringen given, i den Udstrækning, som Tilfældet var med den lignende Bemyndigelse, som var Regjeringen given ved Frd. af 5te Juni 1848; Krigsskatteudkastets § 2 bærer ogsaa Præg af denne Anskuelse hos Regjeringen, idet den forudsætter, at samtlige 4 Millioner Creditbeviser, om hvis Udstedelse der forhandles, ikke paa eengang skulle udstedes, men kun deelsviis, til et Beløb af 500,000 Rbd. ad Gangen. Jeg skal dernæst tillade mig korteligt at berøre de Forandringer, hvorved det nærværende Lovudkast adskiller sig fra Frd. af 5te Juni 1848. Den første væsentlige Forandring er da den, at Præsterne ifølge det foreliggende Lovudkast ikke ere foreslaaede at skulle beskattes som andre Jordbrugere, Eiendeeiere og Brugere, men at de skulle beskattes i Lighed med andre Embedsmænd; det var nemlig vel allerede, da Frd. af 5te Juni 1848 foresaa til Behandling ved Provindsialstænderne, antaget, at Præsterne vilde blive haardt belagte med Krigsskat efter den bemeldte Forordning, men man havde dog langt fra antaget, at det vilde være Tilfældet i den Udstrækning, som det nu har vist sig, og det er det samlede Ministeriums Overbeviisning, ikke blot Cultusministerens, men det samlede Ministeriums Overbeviisning, at det aldeles ikke gaaer an, i dette Aar igjen at udskrive en Krigsskat paa Præsterne efter den samme Maalestok, som den i Fdg. af 5te Juni 1848. Der vil derfor findes at være gjort det Forslag, at beskatte Præsterne paa samme Maade som andre Embedsmænd; hvorledes det i Detaillen vil lade sig udføre, er korteligt angivet i Motiverne. Den næste Forandring, som jeg skal tillade mig at omtale, er ligeledes grundet i den yderligere Erfaring,

man har vundet, efterat Fdg. af 5te Juni 1848 er kommen til Anvendelse. Det er jo almindeligt bekendt, at da Udcastet til Forordningen af 5te Juni 1848 blev forelagt, navnlig den roeskildste Stænderforsamling, yttredes der stor Tvivl om det Forhold, som der var foreslaaet for Krigsskattens Fordeling mellem Brugere og Giere af Jord, var retfærdigt eller ikke; der fremhævedes fra visse Sider i Stænderforsamlingen meget væsentlige Indvendinger imod, at Gieren i alle Tilfælde skulde bære de $\frac{2}{3}$, og Brugeren ligeledes i alle Tilfælde kun den ene Trediedeel; navnlig blev det, hvad Livsfæstere angaaer; indrømmet, at det fandtes at være et ubilligt Forhold, hvori Jord-eierne vare belagte. Det faldt i min Lod dengang, som kongelig Commissarius, at maatte imødegaae disse Bemærkninger, hvorom jeg vil tillade mig at henvise til Provindsialstændernes Tidende for bemeldte Aar, idet Regjeringen troede at maatte holde derpaa, at Jorddeierne i alle Tilfælde skulle bære de to Trediedele. Man fandt sig fornemmeligt støttet i denne Anskuelse derved, at det var vitterligt, at Jordegodsseiere, idetmindste den Deel af Jordegodsseierne, som vare Besiddere af samlede Godser i de nærmest foregaaende Aar, havde havt saa fordeelagtige Conjunctioner, at de vel kunde taale at blive belagte og retfærdigt burde belægges i et større Forhold, end det sædvanlige. Ved Sagens Behandling i den jydsk Stænderforsamling fremkaldtes der imidlertid ogsaa væsentlige Tvivl — disse Tvivl fremkom for en stor Deel ikke alene i Forsamlingen, men ogsaa ved de Discussioner, som udenfor Forsamlingen fandt Sted —; ogsaa der paa-stodes det, at det ikke var noget billigt Forhold, hvori Godsseierne bleve belagte, men den Grund, som Regjeringen fornemmeligt støttede sig paa, nemlig samtlige Forhold, som de foreslaae for Diebliffet, og som de vare efter de senere Aars Erfaringer, bevirkede dog, at ogsaa den jydsk Stænderforsamling ikke erklærede sig herimod.